

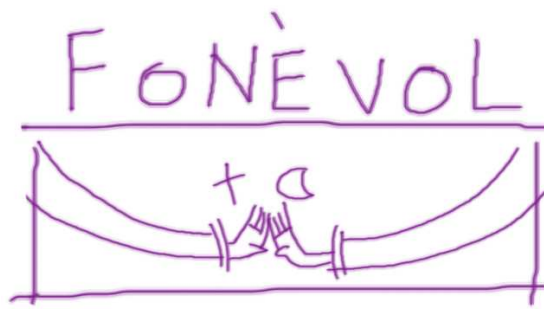
NÚRIES

Manel Rodríguez-Castelló

Sembla que algunes alcoianes ja no es resignen al paper subsidiari d'espectadores que històricament els ha tocat en el repartiment de la pel·lícula festera. Que comença a venir-los estret el vestit d'extres de la superproducció que han concebut els seus pares, marits, companys i fills, vaja. La iniciativa de Núria té, en aquest sentit, el valor de representar simbòlicament el que moltes alcoianes desitgen: pertànyer com a individus de ple dret a eixe club d'homes que coneixem amb el nom de filà. El balcó és lloc que brinda una magnífica panoràmica de les coses, però les Núries, cansades de mirar, volen baixar al carrer i protagonitzar la festa des del seu nucli primordial, la filà. Per què no?

Núria és la punta de l'iceberg. El seu exemple potser s'escamparà com un regueró de pólvora, sobretot entre les Núries més joves que no han estat educades en el rigor sexista i no es defineixen en funció de pares, marits, companys o fills. Quan les dones es van incorporar massivament a la festa alguns pensaren que amb això se'ls mataria el cuquet de ser coseta i que acceptarien submisament el nou paper que els obligava a despeses desproporcionades. Més bé sembla que l'efecte ha estat el contrari: alimentar la fantasia de la igualtat.

És lògic, i no cal que ens remuntem a Eva per comprovar-ho: és el desig que encenen les coses prohibides, la fatal atracció del tabú. La prohibició és la millor màquina de la fantasia. Apartades de la filà, obligades a suportar "homenajes a la mujer", l'imaginari femení s'ha omplit de fantasmes i algunes Núries han decidit plantar-los cara. No sé què es deuen pensar que fan els

seus pares, marits, companys i fills en una filà. Potser no sobreviurien a un parell d'assaigs masculins, però tenen dret a intentar-ho. L'acció de Núria ha fet empal·lidir molts festers, que també alimenten les seues fantasies entre colp de cafè, ganya de bacallà i marxa mora. Uns i altres haurien de saber, però, que l'ancestral segregació ha contribuït a l'equilibri fundat en el següent pacte: tu manes en la filà, jo mane a casa. Alguns i algunes, però, volen refundar l'equilibri en nous termes i em sembla magnífic.

No sé on he sentit dir que la igualtat entre homes i dones no serà real mentre una incompetent no puga ser presidenta de govern. Jo m'estimaria més la igualtat que suposaria el fet que cap incompetent no pogués ser president/a de govern.

Perquè és bo que els homes tinguen el seu espai exclusiu, i hi tenen tot el dret, com és bo que les dones en tinguen el seu. Del que es tracta és de redefinir quin és l'espai comú, en igualtat de drets i deures. Espere que siga això el que anima la valerosa Núria, de qui em declare plenament solidari. Però la incompetència masculina no hauria d'incitar a una vulgar imitació, per altra banda impossible. Les dones a les filaes? És clar. Almenys això les ompliria d'essències meravelloses (les filaes).

Manel Rodríguez-Castelló

Ciudad, 19 de maig del 97